Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15de Januar 1886. 35te Aargang.

Et aabent Brev til Brødrene i Fængsel.

Salt Lake City, Oktober 1885.

Højt elskede Brødre i Herren.

Jeg har i længere Tid ønsket at skrive til Eder, ikke fordi jeg har noget Nyt at berette, men jeg ved, det er trøstende at høre fra en Ven i Trængselens Time. Endskjønt I ere indesluttede og afskaarne fra den ydre Verden, medens vi — det vil sige nogle af Eders Brødre — indaande Frihedens Luft, ere Mange dog lig Eder, „naar undtages disse Lænker". Ingen af Eder ere glemte af Eders Venner, og enhver sand Zions Søn og Datter er Eders Ven. De have erindret og ville vedblive at erindre Eders Navne for Hærskarernes Herre, og dersom jeg kan sige Noget, som kan opmuntre og styrke Eder til at bære Eders uretfærdige Straf med Taalmodighed og i Ydmyghed, lig vor Frelser og Herre, hvis Tjenere vi ere, da ønsker jeg at gjøre det og at gjøre det paa en Maade, som kan røre ved Hjærtet. I kunne trøste Eder ved at læse Josephs Bøn og Svar, medens han var i Liberty Fængsel den 20de Marts 1839. I have uden Tvivl læst det mange Gange, men det synes særdeles passende til de nuværende Omstændigheder, der omgive os. I alle de svare Prøver og uhørte Forfølgelser, som Joseph og de Hellige maatte gjennemgaa, var der den stille, sagte Lyd, som hviskede Fred, den Almægtiges Kraft var og er endnu over hans Tjenere og Folk.

De Hellige have gjennemgaaet Trængsler i alle Tidsaldre. De gjennemgik haarde Lidelser i Jesu Dage, og saaledes ville de vedblive at møde Forfølgelse og Prøver fra de Ugudelige, indtil i Herrens egen Tid Zion skal opstaa i Kraft og Herlighed og lægge alle sine Fjender under sine Fødder. Zions Konge vil komme med sine Hærskarer, og han vil træde Persekarret i sin Vrede. Frygtelig vil i Sandhed hans Vredes Dag blive, og hvo skal udholde hans Komme? Men Skriften maa opfyldes; disse Begivenheder maa komme; de Onde maa blive modne for Ødelæggelse; de maa sammenbindes i Knipper; denne store og stolte Nation skal, ved dens Regjering og Præster, vedblive at trænge os mere og mere, indtil en Adskillelse er gjort iblandt dette Folk", og „Ret er sat til Maalesnor og Retfærdighed til Vægt."

Det er saaledes, jeg forstaar Skriften og Herrens Aabenbaringer til hans Folk. De Ugudelige skulle berede sig for deres egen Ødelæggelse, og vi forvente at se alle disse Profetier af Herrens Tjenere opfyldte, thi Jesus siger: „Skjønt Himlen og Jorden skulle forgaa, skulle mine Ord ingenlunde forgaa."

Vi, som have Kundskab om disse Ting, se bestandig fremad til deres Opfyldelse. „Mennesket spaar, men Gud raa'r"; uretfærdige Love kunne blive udstedte og haandhævede med Strænghed; al den Uretfærdighed, man kan forestille sig, kan udøves af Dommere, Mænd uden Karakter og Moralitet — Mænd, som, dersom de bleve dømte efter Fortjeneste, vilde være indenfor Fængselsmure — kunne blive og ere indsatte til at dømme og sende os til Fængsel. Gud lever og regjerer alligevel; Vandet vedbliver at løbe ned fra Bjærgene; Solen staar op og gaar ned, og de Hellige ere i Stand til at glæde og fryde sig over det, som de ere kaldte til at gjennemgaa, og kunne i deres Hjærter raabe Hosianna! Hosianna til Gud og Lammet! De vide, at Gud Herren den Almægtige regjerer, og de se fremad til Menneskens Søns Tilkommelse og Tidernes sidste Begivenheder.

Jeg betragter disse Ting, de ere kun Begyndelsen af Trængselens Dage, Enden er ikke endnu, Vendepunktet er endnu ikke naaet; men i alle disse mørke Trængsels Dage, da Forfølgelsens Skyer hænge over os, opvaagner Haab i enhver Sidste-Dags Helligs Hjærte, og den stille Røst hvisker Fred til Sjælen; staa I paa hellige Steder; staa stille og se Frelse fra Herren. Den vil komme til enhver oprigtig Zions Søn og Datter ligesaa sikkert, som Solen vil skinne i Morgen.

Naar jeg tænker paa dette vanhellige Korstog, som med ubarmhjærtig Grusomhed er paabegyndt i Utah, Idaho, Arizona og andre Steder, kan jeg kun udbryde: „Herrens Villie ske, ikke vor! Lad disse Ting ske; de Ugudelige fremskynde Zions Forløsning og denne Nations Fald.

Sproget kan ikke udtrykke vore Følelser, naar vi betragte Stillingen af mange af de Helliges Familier. Mændene og Fædrene ere i Fængsel eller i Fare derfor, deres Hjem ere forstyrrede, deres Huse ere tomme, deres Hustruer og Børn ere adspredte, eller flyende fra uretfærdige Dommeres Inkvisition, fredelige, lykkelige, stille og hyggelige Hjem, med tilfredse, elskende og trofaste Hustruer, som levede lykkeligt med hverandre og med deres Ægtemage, hvor Lyden af uskyldige Børns Leg hørtes, hvor Uenighed aldrig fandtes og næsten lig en himmelsk Familie paa Jorden, Fred og Lykke herskede — disse Hjem ere forstyrrede og forladte! Og hvorfor? Disse Mænd og Kvinder have ikke gjort noget Ondt! De hverken lyve eller stjæle! De have ikke begaaet Mord! De have ikke gjort sig skyldige i Fosterfordrivelse, Barnemord eller andre afskyelige Synder, som ere almindelige i Verden; de hade ikke hverandre; de dyrke Abrahams, Isaks og Jakobs Gud og bøje sig Morgen og Aften i hellig Ærbødighed til hans Navn; de takke ham for Liv og Tilværelse og Haabet om evigt Liv, for den levende Guds Søns Evangelium og hellige Ordinantser; de søge at gjøre Godt mod hverandre og mod deres Medmennesker; de trøste og afhjælpe de Syges og Lidendes Nød; de føde de Hungrige og klæde de Nøgne; Mange gaa dagligen til Guds hellige Hus og arbejde der for de Levendes og Dødes Forløsning; de søge at ære Gud og Kristus og holde hans Lov; og for dette,

og fordi de ere Guds Børn, blive de adspredte og deres Hjem ruinerede af ugudelige Mænd, som ikke kjende Gud. De blive fornærmede af Dommeren paa Dommersædet; de ere opfordrede til at forskyde deres Hustruer, at erklære deres Børn uægte og gjøre deres Døtre til Skjøger; det forlanges af dem, at de skulle fornægte Gud og hans Værk, og da ville de blive gode Borgere og værdige til at trykkes til Dommernes Bryst. De ere opfordrede til at forlade Herrens Folk og nyde Frihed og Beskyttelse. Beskytter Slangen sit Offer, naar det en Gang er i dens Magt? Beskytter noget vildt Rovdyr sine Ofre, naar det har dem i sine Kløer og er færdig til at opæde dem?

Mine kjære Brødre, kunne vi gaa ind derpaa? Kunne vi bryde de mest hellige Pagter, som Mænd nogensinde gjorde med Gud i Engles Nærværelse? Kunne vi sønderbryde Hjærtets ømmeste Strænge og bortstøde fra os rene og pletfri Kvinder og betragte dem som Skjøger? Kunne vi fornægte vort eget Kjød og Blod — vore Børn fødte til os i den ny og evige Pagt? Kunne vi bryde vore Løfter og hellige Ægteskabsbaand, som ere gjældende for Tid og al Evighed? Kunne vi fornægte Herren og hans Godhed og synke os selv ned i Helvede for at behage Dommere? Kunne vi bøje Knæ til Baal og fornægte vor hellige Religion? Kunne vi fornægte vor egen Tilværelse eller vor Gud og hans Kristus, fordi en Dommer siger, at vi skulle adlyde Loven?

I, enhver af Eder, har ved Eders modige Fremgangsmaade bevidnet, at I ere, hvad I udgive Eder for at være — den Almægtiges Tjenere, og at I aldrig ville søge at opløse Eders Ægteskabsforbindelser og blive lig Nogle, der bøje sig som Slaver for onde Menneskers uretfærdige og vanhellige Forordninger.

Nej; enhver sand Zions Søn kjender for meget for dette! De have været for Herren paa hellige Steder og have fornummet hans Kraft og Indflydelse, selv til Marven brændte i deres Ben; de vide formedelst usigelige Vidnesbyrd, at dette Værk er sandt; de vide, at der er et Liv efter dette; de vide, at Herren lever, og at hans Kraft, hans Autoritet og hans Regjering er paa Jorden, og ere i hans Salvedes Hjærter. De vide tillige, at hans Love, hans Autoritet, hans guddommelige Forordninger og hans Aand ikke findes i deres Hjærter, som søge at undertrykke hans Folk.

Vor store Nation binder sig selv fast i Lænker ved Mænds Lærdomme, som, medens de foregive at være den ydmyge Jesu Efterfølgere, ikke kjende ham.

Brødre, I ere mine Vidner, at vi ere blevne advarede, at disse Ting vilde ske. Skulle vi unddrage os det store Ansvar, som er paalagt os? Skulle vi frygte Trældoms Baand eller Fængselsstraf fra Dommeren mere end Gud og hans Love?

Eders Gjerninger, Eders Følelser og Eders Valg lyde hos alle sande Sidste-Dages Hellige. Aldrig! nej aldrig!

Skjønt Fængslets Døre staa aabne for os, og vi høre Lænkernes Raslen, skjønt Morderes og fordærvede Mænds grove Eder og Forbandelser møde vore Øren og vort Hjærtes Blod isner ved Lyden deraf, vi kunne ikke, vi maa ikke vige!

Visselig, Eders Løn vil blive stor i Himmeriges Rige!

Hvad mere kan jeg da skrive, der vil trøste Eder i Eders ensomme Fængselstimer? I have gaaet over Rubicon! Med de Hellige er der ingen Tilbage-

gang! Vore Hjem, vore Hustruer, vore Børn, vore Liv og Alt vi eje, vore Velsignelser for Tid og al Evighed, Alt er paa Alteret. Vi have vovet Alt vi eje, og Alt, som vi nogensinde vente at komme i Besiddelse af, for dette Værk, og vi maa taalmodigen underkaste os og oppebie Udfaldet.

Naar jeg tænker paa disse Ting, formaar jeg ikke at tolke mit Hjærtes Følelser. Sproget er for ufuldkomment. Pen, Blæk og Papir ere simple Midler til at meddele Andre vore Tanker, men de ere de Bedste vi have.

Vi ere hjælpeløse angaaende Ansvaret for Guds Bud og Love. Vi gave ikke disse Love, ej heller kunne vi forandre dem. Vi ere i hans Haand og i sikker Forvaring. Vi vide, at vort nuværende Ophold paa Jorden kun er en kort Prøvestand, blot tilstrækkelig til at vi kunne berede os for en herlig Tilværelse efter denne, og naar vore Legemer lægges i Graven, enten iblandt Venner, i Fred, i vore hvide Klæder, for saaledes at vente paa de Retfærdiges Opstandelse, eller i Fængsler, blandt Fremmede, uden at være iført vor hellige Klædning, eller vi falde som Martyrer, Alt, Alt er vel med os. Vi skulle opstaa igjen og med vore Hustruer og Børn og forløste Venner indgaa i Guds celestiale Rige, formedelst den Ed, han har svoret, og den Pagt, han har gjort, og formedelst Trofasthed fra vor Side.

Hvor længe skulle disse Ting vedblive?

„Hvor længe, o Herre, du Hellige og Sanddru! hvor længe tøver du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden?"

„Og dem blev givne, hver især lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke herefter skulde ihjelslaas ligesom de."

Brødre, værer trofaste i det, som er Eder anbetroet, og maa Herrens Naade hvile over Eder, maa hans Fred tilflyde Eder og maa hans Engle være nær Eder! Daggry nærmer sig. Natten var aldrig saa lang, at jo Dagen paafulgte.

Eders Broder og Medarbejder i det evige Forbund

Markus.

De kommende Veer.

„Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, og gjort den evige Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, maa bøde; derfor hensvinde de, som bo i Landet, og der bliver saa Mennesker tilovers." Esaias 24, 5—6.

Saaledes erklærede Profeten Esaias for mange Aarhundreder siden, da han i Syner saa den Tid, i hvilken vi leve. Profeten Enok, som levede samtidig med Fader Adam, beskriver et lignende Syn, og siger, at han hørte en Stemme fra Jordens Indre, som sagde: „Ve, Ve til mig, Menneskenes Moder! Det gjør mig Ondt; jeg er træt formedelst mine Børns Ondskab! Naar skal jeg hvile og

blive renset fra den Vederstyggelighed, der er udgaaet fra mig. Naar vil min Skaber helliggjøre mig, at jeg maa hvile, og Retfærdighed for en Tid bo paa mig?" Da Enok hørte Jorden klage saaledes, spurgte han Herren, naar denne Renselses Tid skulde komme, og fik til Svar, at det skulde blive i de sidste Dage, og da for et Tidsrum af et Tusinde Aar skulde Jorden hvile.

Men førend dette skulde finde Sted, skulde Nation rejse sig mod Nation, der skulde være Hungersnød, Pest osv. Men Folket skulde vedblive i deres Ligegyldighed, æde og drikke, ægte og give til ægte ligesom i Noa Dage, og ikke tage det mindste Hensyn til Tidernes Tegn, men paastaa at alle Ting vare nu, som de havde været fra Tidernes Begyndelse. I Følge Frelserens Forudsigelser, meget Faa ville forvente og derfor ikke være beredte for deres Komme. Joseph Smith erklærede, at disse Ting vare nær for Døren, og at en Pest efter den anden skulde lægge Landet øde, og at vi snart skulde have Krig og Blodsudgydelse osv. Enok, Noa, Moses, Profeterne og Jesus selv forudsagde mange Plager, Ødelæggelser og Veer over Folket, undtagen de vilde omvende sig. Ja, vi kunne sige, at det meste af Herrens Tjeneres Ærinde til Menneskene i de forskjellige Tidsaldre har været, at dadle dem for deres Synder og at erklære, lig Enok, at Straffedomme skulle snart udgaa over de Ugudelige for deres onde Gjerninger, eller som Apostelen Paulus siger: „Men Guds Vrede aabenbares af Himmelen over al de Menneskers Ugudelighed og Uretfærdighed, som forholde Sandheden ved Uretfærdighed." Og fordi disse Guds Mænd have saaledes talt imod Ondskab og forudsagt Nationers Fald og Folks Ødelæggelse, have deres Friheder blevne indskrænkede, deres Liv været i Fare og ofte taget. Bibelen beretter kun om et Tilfælde, hvor en hel Nation har lyttet til en Profets advarende Røst, og derved undgaaet de truede Straffedomme, og dette var Folket i Ninive. I Almindelighed have Advarslerne været ringeagtede, og Ødelæggelse, som forudtalt, har kommet over de onde og ugudelige Nationer.

Profeten Amos siger: „Visselig den Herre, Herre skal Intet gjøre, uden han aabenbarer sin Villie til sine Tjenere Profeterne", og underligt som det synes, ingen Nation er nogensinde bleven ødelagt, uden at Folket først er bleven advaret om deres Fare ved Profeter, som have raabt Omvendelse til dem.

De Sidste-Dages Hellige ere beskyldte for at være Regeringens Fjender, fordi de vedblive at forkynde dens Fald, hvorimod de skulde anses som Nationens bedste Venner, fordi de give Folket betimelig Advarsel; thi iblandt de mange Ting, som have været aabenbarede til dette Folk, er ingen oftere gjentaget, end den amerikanske Nations Fald og Folkets Ødelæggelse, uden de omvende sig og søge Herren. Og ikke alene den Nation, men enhver Nation under Himmelen, som ikke vil lytte til Herrens Tjeneres Advarsel vil ligeledes blive tilintetgjort.

Iblandt de første Ting, som blev aabenbaret til Joseph Smith, var Ødelæggelsen af Jordens Nationer. Saaledes sagde Herren: „Bereder Eder! Bereder Eder for det, som skal komme; thi Herren er nær, Herrens Vrede er optændt, hans Sværd er drukkent i Himlen, og det skal falde paa dem, som bo paa Jorden. . . . . Timen er ikke endnu, men er nær for Haanden, da Fred skal borttages fra Jorden. . . . . Hvorfor jeg, Herren, som kjendte de Ulykker, som skulle komme over Jorde-

rige, kaldte min Tjener Joseph Smith, talede til ham fra Himlen, gav ham Befalinger og befalede ligeledes Andre, at de skulde forkynde disse Ting for Verden, og alt dette for at opfylde, hvad som er skrevet ved Profeterne."

I Aabenbaringen, given den 25de December 1832, hvori forudsiges om Krigen, der skulde begynde i Syd-Karolina, og som tilsidst skulde udgydes over alle Nationer, siger Herren: „Og saaledes med Sværdet og med Blodsudgydelse skulle Jordens Indbyggere sørge, og ved Hungersnød, Plager og Jordskjælv, Torden og skarpe Lyn ogsaa, skulle Jordens Indbyggere fornemme en fortørnet Guds Vrede og straffende Haand, indtil den Ødelæggelse, som er bestemt, har gjort en fuldkommen Ende paa alle Nationer. At de Helliges Raab og Blod skulle ikke mere komme op for Ørerne af den Herre Zebaoth fra Jorden for Hævn over deres Fjender. Derfor staa I paa hellige Steder og rokkes ikke, indtil Herrens Dag kommer, og se den kommer snart, siger Herren, Amen."

Joseph Smith spørger: „Skal jeg, med Kundskab om disse Ting, raabe Fred?" Og svarer: „Nej. Jeg vil opløfte min Røst og vidne om dem," osv.

Profeten Joseph turde ikke undlade at forkynde disse Ting, ligemeget hvor ubehagelige de maatte lyde for Folkets Øren; ej heller tør Herrens Tjenere ophøre med at advare Jordens Indbyggere, hvor som helst de gaa at forkynde Evangeliet, thi dette er en meget vigtig Del af deres Mission, og de have ikke talet forgjæves, thi disse Forudsigelser begynde allerede at gaa i Opfyldelse.

Beretninger om Ulykker, der for faa Aar siden vilde have fyldt Menneskenes Hjærter med Rædsel, ere nu kun i Korthed berørte formedelst deres Hyppighed. Af næsten 200,000 Tilfælde af Kolera i Spanien for en kort Tid tilbage, døde 75,000 Mennesker; men dette bliver langtfra betragtet som noget overordentligt, men tvertimod som en ganske almindelig Tildragelse, der kan tilskrives naturlige Aarsager. De frygtelige Orkaner og Hvirvelstorme, der hjemsøge de Forenede Stater, ere ligeledes kun flygtigt bemærkede i Bladene. En Ildebrand maa nuomstunder være meget ualmindelig ødelæggende, dersom den skal værdiges mere end en ganske kort Bemærkning. At tilskrive nogen af disse Ting til den Almægtiges Hjemsøgelse af Nationerne, vilde blive besvaret af Tvivleren paa samme Maade som af en Skribent, der sagde, „at dersom Gud vilde lade saadanne Ting komme over Jorden, var han en meget slet Gud."

Jeg vil nu fremsætte et Spørgsmaal: Med alle de Fremskridt, gjorte i Videnskaber, i Medicin saavelsom i alle andre Retninger, i de sidste halvtredsindstyve Aar, ere vi i Dag beredte til at møde og med Held bekæmpe nogen Plage eller Pest, som kunde ramme os? Jeg svarer nej, vi er ikke, og dersom den Del af Lægerne, som have nøje studeret det menneskelige Legeme og Natur, vilde tale Sandheden, vilde de fortælle os, at vi ere kun daarligt beredte til at modstaa Sygdomme eller Epidemier, formedelst fysiske Svagheder, Følgerne af Udskejelser og Overtrædelser af Naturens Love.

I Stedet for at raabe saa højt om sanitære Forholdsregler, og indbilde sig, at disse alene ville forebygge Sygdom, gaa vi videre og paastaa, at Samfundet maa tillige renses fra de mange lave Laster og Vaner, hvortil de ere henfaldne, og som gjøre dem til et let Bytte for enhver Slags Sygdomme. Menneskene ere blevne saa videnskabelige,

at de synde efter Forskrifter, deres Læger sige dem, hvor vidt de kunne gaa i deres Nydelser og Udskejelser, og naar de overskride disse Grænser, ere de fyldte med Patentmediciner, bestaaende for det Meste af dødelig Gift, hvilket blot giver en midlertidig Lindring. Meget faa Læger kan findes nu til Dags, som ere ærlige og modige nok til at fortælle deres Patienter Sandheden, især de Rige, der have Penge nok til at betale. De tør ikke sige til saadanne: Stands Eders Udskejelser og syndige Laster, eller vi ville ophøre med at foreskrive Eder Lægemidler. Nej, deres Forretning er at lappe paa det menneskelige Legeme, og ikke at forbyde Nydelser, som ere i direkte Modstrid til Helbredens og Sundhedens Love.

Det store Spørgsmaal om Kapital og Arbejdskraft, som Regeringer synes magtesløse til at regulere, ville udarte sig til alvorlige Forviklinger. Organiseret Kapital og organiseret Arbejdskraft, fulde af det dødeligste Had til hverandre, berede sig lig to slagfærdige Armeer for det blodige Sammenstød, hvilket ingen menneskelig Magt kan forhindre, og saaledes vil en Borgerkrig blive paabegyndt, hvis Lige Verden aldrig har set. En Krig, der vil ryste den civiliserede Verden til dens inderste Grundvolde. Mange Nationer ville blive sønderrevne og deres Regjeringer aldeles tilintetgjorte. Læg til dette Rædslerne af en Krig imellem Nationerne, hvilket ligeledes er uundgaaeligt, og som i Almindelighed paafølges af Hungersnød og Pest, og sig mig da, om Profeter og Apostler have taget fejl i at forudsige de Plager og den Nød, som skulde ramme Menneskene i de sidste Dage? De ville blive Følgerne af naturlige Aarsager, men tillige Følgerne af at forkaste Herrens Tjeneres Advarsler.

Menneskene have været givne overflødig Tid til at ydmyge sig for Herren og omvende sig fra deres Synder, at de kunne, for en Del i det Mindste, undgaa de Ulykker, der ville hurtigen paafølge hverandre og lig Flodbølger oversvømme enhver Ting, og ikke efterlade andet end Ødelæggelse, Nød og Elendighed i deres Spor.

Paa denne Maade vil Aabenbaringen blive opfyldt, som siger:

„Og Herrens Kraft skal aabenbares, og Dagen kommer, da de, som ikke ville høre Herrens Røst, ej heller hans Tjeneres Røst, ej heller lytte til Profeters og Apostlers Ord, skulle blive afskaarne fra Folket.“ „Thi efter Eders Vidnesbyrd kommer Vidnesbyrd ved Jordskjælv, som skal foraarsage Klageraab paa Jorden, og Menneskene skulle falde paa Jorden og ikke være i Stand til at staa; og tillige skulle Vidnesbyrd komme ved Tordens Røst og ved Lynilds Røst og ved Stormens Røst og ved Røsten af Havets Bølger, som skulle hæve sig over sine Grænser.

Og alle Ting skulle være i Oprør og Menneskenes Hjærter skulle ængstes, og Frygt skal betage alt Folket. Og Herrens Basuner skal lyde. Og Engle skulle fare midt igjennem Himmelen og raabe med høj Røst, sigende: Bereder, bereder Eder, I Jordens Indbyggere, thi vor Guds Dom er kommen.

Mill. Star.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Jul og Julefæder.

Aarets største Helligdag, Julen, stammer fra en Naturfest, almindelig hos flere gamle Folkeslag, Vintersolhvervets Fest, der skulde fejre Naturens Gjenopvækkelse af Vintersøvnen.

Paa samme Maade fejrede Hinduerne Guden Vishnus Opvaagnen. Den 20de December smykkede Grækerne Dionysis Grav i Delfi Tempel, af hvilken Guden efter en Sørgetids Forløb atter vaagnede til Jubel og Fryd for Folket. Perserne fejrede Solguden Mithras Gjenfødelse, de gamle Germaner havde sin Julefest og Romerne sine Saturnalier.

Alle disse hedenske Fester havde deres Oprindelse fra Aarstiden, og fra dem kom den Skik at fejre samme Fest til Minde om Jesu Fødsel.

Allerede i det andet Aarhundrede efter Kristi Fødsel vidste man ikke noget om, hvad Tid han blev født. Mange antoge, at hans Komme til Verden indtraf ved Løvsalernes Højtid i September. Klement Alexandrius skrev i Slutningen af samme Aarhundrede, at man antog den 6te April eller den 15de Maj for at være hans Fødselsdag. Men at man fejrede nogen af disse Dage staar ingen Steder skrevet. Krysostomus, Patriark i Konstantinopel, er den første, som Aaret 386, i sine „Homilier" omtaler „Jesu Fødselsfest som indført i Orienten for ti Aar siden". Helligholdelsen af den 25de December indførtes ikke førend i Slutningen af det fjerde Aarhundrede.

De første Kristne fejrede med Højtidelighed Mindet om Kristi Lidelse, men tænkte aldeles ikke paa at helligholde Mindet om hans Fødsel. Da hans Fødselsdag var forglemt, var det ganske naturligt, at de Kristne skulde gjøre Brug af de i alle romerske Provinser gængse Saturnalier, og de bleve derfor forandrede til Højtidsfester som Minde om Frelserens Fødsel.

Forundrer man sig over, at de første Kristne kunde bevæge sig til at gjøre Brug af en hedensk Fest til sin største kirkelige Højtid, bør man erindre Traditionens Magt. Vi vide hvor haardt det var for de fra Jødedommen omvendte Kristne, ja selv Apostlerne, at aflægge sine gamle nedarvede Sæder og Skikke. For Hedningerne var det naturligvis ikke lettere at afvænne sig fra sine religiøse Vaner. Disse kunde kun med Langsomhed udslettes. Saalænge Flertallet af den kristne Sekt bestod af Jøder, tænkte naturligvis ingen paa „Saturnalierne", men da Læren udbredte sig iblandt Hedningerne, spredte ogsaa den Skik at fejre Højtiden under et nyt Navn sig fra Italien til Ægypten, Gallien og den hele kristne Verden. Man indførte gjerne denne Glædesfest, især da Kristendommen af mange blev anset for at være en alvorlig, glædesløs og livsfjendtlig Religion. Det blev saaledes let at tillægge den romerske Solfest, den 24de og 25de December, en ny Betydning, og gjøre den til en almindelig Fest til Minde om den Dag, da Verdens Lys kom til Jorden.

Den romerske Biskop Julius den Første (Pave fra 337—352) indførte den kristne Betydning i den da endnu ikke afskaffede hedenske Solfest.

I de germaniske Lande sammensmeltede de gamle Julesæder med de ny kristne Skikke. Tyskerne fejrede Julen i tolv Dage, fra den 25de December til den 6te Januar. I disse antoges det, at de gamle hedenske Guder vandrede ved Nattetider omkring iblandt Menneskene. Det var højtidelige Dage. Paa Højene ofredes der til Guderne, paa Sletterne brændtes der Juleild. Endnu paa Shakespeares Tid plejede man i England Juleaften under Spøg og Leg at fremslæbe en vældig Træklods og lægge paa Ildstedet.

Tyskerne fejrede Julen som en Glædesfest over de lange Vinternætters Ende. De Gaver, der bleve skjænkede til Børnene, skulde minde dem om Gudernes Gaver til Menneskene.

Langt ind i de hedenske Tider spore vi saaledes Udspringet til de Julesæder, der paa de fleste Steder, selv i vort eget Land, endnu iagttages. Og endnu ville uden Tvivl Aarhundreder henrinde, førend de sidste Levninger af den gamle hedenske Gudeverden, dens Sagn og Overtro aldeles forsvinde.

Korrespondance.

Kristiania den 6te Januar 1886.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder.

Jeg vil i Korthed forsøge at meddele Dem lidt om Tilstanden og Værkets Fremme her i gamle Norge.

Den 2den Juni 1885 satte jeg for første Gang min Fod paa norsk Grund, og overtog Bestyrelsen af Konferencen den 11te Juni efter Broder M. Christoffersen, som med megen Dygtighed havde præsideret over den norske Mission, men som nu med Ære blev løst, for at gaa tilbage til sit Hjem i Bjærgenes Dale.

Jeg kan sige til de Helliges Ros her, at med enkelte Undtagelser ere de meget trofaste og nidkjære i deres Pligters Opfyldelse. De lokale Brødre ere gode og tro Mænd og fortjene megen Ros for deres Punktlighed i at besøge de Hellige og lære dem om Evangeliet. Mange af vore Søskende have begyndt at leve efter Visdomsordet, og de erkjende, at de føle sig velsignede formedelst Lydighed dertil. Nogle af de Hellige ere blevne berøvede deres Børn ved den ondartede Halssyge, men de anerkjende Herrens Haand i alle Ting og føle ikke til at knurre.

Vore Forsamlinger ere godt besøgte, især om Aftenen, og mange Fremmede ere paa saadanne Tider til Stede og lytte med Opmærksomhed til de Vidnesbyrd, der blive givne. Vi døbe stadig Nogle, og jeg har godt Haab om Fremtiden.

I Hedemarkens Gren, hvor der for Tiden arbejder tre unge Zionsældster, er der blevet en ny Arbejdsmark aabnet i en Egn kaldet Solv. De have afholdt en stor Forsamling derstedes, hvor der var imellem 4—500 Mennesker til Stede, hvoriblandt to Præster. Efter Forsamlingen anmodede Nogle af de Tilstede-

værende Præsterne om at forsvare sig imod Mormonerne, men de undsloge sig. Brødrene have afholdt flere Forsamlinger, hvor der har været fra 50—70 Fremmede til Stede, og som have bedet Ældsterne om at komme igjen. I andre Grene have Brødrene endnu ikke opnaaet at vinde Indgang paa ny Arbejdsmarker, men de arbejde Alle med megen Flid for at advare Folket. Gjæstfriheden er kun lille, og Missionærerne maa bestandigt betale for Kost og Logi, med Undtagelse af den lille Tid, som de kunne opholde sig hos de Hellige.

Vi ere bestandigt erindrede af Pressen, og især synes Provinsbladene at være stolte, naar de kunne faa en „Limstang" at løbe med angaaende Mormonerne, og dette bringer selvfølgelig en Del Modstand for Brødrene, da disse Avisartikler i Almindelighed blive antagne for Sandhed.

Som Bevis paa, at Herrens Kraft eksisterer iblandt os som et Folk, vil jeg meddele Dem Følgende, hvortil der er over et Hundrede Vidner: I Søndags Aftes, straks efter at Forsamlingen var forbi, blev en Søster ramt af et Slagtilfælde; hun blev aldeles kold, Pulsen ophørte at slaa, og hun laa som død i omtrent tyve Minutter. Jeg kaldte paa nogle af Ældsterne, som vare til Stede, vi lagde vore Hænder paa hende og truede det Onde, som plagede hende, hvorpaa det gav ligesom en Rystelse i hendes Legeme, hun udstødte et svagt, men uhyggeligt Hyl og stod straks op og udbrød: „Takket være Herrens Navn!" og var helbredet. Den 11te December døbte jeg to Personer, af hvilke den ene var en Kvinde. Vi havde megen Besvær med at faa hende til Døbestedet, da hun var lam i Benene, men saa snart hun var bleven døbt, bleve hendes Ben stærke, og hun gik alene uden at ville modtage nogen Understøttelse fra nogen af os. I alt dette anerkjende vi Guds Kraft, og ham alene tilkommer Æren; thi visselig, han stadfæster sine Tjeneres Vidnesbyrd ved medfølgende Tegn.

Med kjærlig Hilsen fra os Alle her i Norden, tegner jeg mig Deres Broder og Medarbejder i Kristo,

H. J. Christiansen.

Større Lys bringer større Ansvar.

Opførelsen af Templer til Herrens Navn er et Emne værdig den dybeste Eftertanke af dem, som haabe at deltage i de herlige Velsignelser, som alene der kan erholdes. Profeten Joseph sagde, at visse Ordinantser henhørende til Evangeliet kunde erholdes af de Rige alene i Templer byggede og indviede til Herren, medens de Fattige kunde annamme dem paa Bjærgenes Top lig Moses. Det Sidste kan imidlertid ikke siges at være anvendeligt paa os for nærværende Tid; thi vi have nydt Fred i vort Bjærghjem nu i mange Aar, og Herren har forhindret vore Fjender i at berøve os vore Hjem og Ejendom og saaledes givet os Midler til at opbygge Huse til hans Navn.

Naarsomhelst Herren har paavirket sine Tjenere, som han har sat til at styre sin Kirkes Anliggender, til at begynde et Arbejde for hans Værks Fremme, og

de Hellige have vist deres Beredvillighed saa vel i Tro som i Gjerning, har det altid været ledsaget af hans Velsignelser og Velbehag; hvorimod, dersom de ikke have arbejdet med Iver, men tilsidesat hans Værk for deres egne Affærer, har hans Mishag tydelig været tilkjendegivet.

I Intet har dette været vist mere tydelig end i Opførelsen af Templer. At Gud inspirerede sin Tjener Brigham Young til at lægge Grundvolden til de skjønne Bygninger allerede indviede til hans Navn i St. George og Logan og dem, som nu nærme sig Fuldendelse i Salt Lake City og Manti, nærer ingen sand Sidste-Dags Hellig nogen Tvivl om. Den Kraft, der ledsager Herrens Tjenere i deres Arbejde i disse Huse, den heftige Modstand fra Sandhedens Fjende, den vidunderlige Maade, hvorpaa Herren har bevaret sit Folk fra deres Fjenders Angreb, saa vel som hans Ord til sin Tjener Præsident Taylor, alle disse Beviser bære Præget af den Almægtiges Styrelse. Ligeledes har han givet os en Befaling, der vedvarende staar i Kraft, at vi skulle vedblive at bygge Templer. I en Aabenbaring given til Joseph Smith i Nauvoo den 19de Januar 1841 siger Herren:

„Derfor, sandelig siger jeg Eder, at Eders Salvelser og Tvætninger, Eders Daab for de Døde, Eders højtidelige Forsamlinger, Eders Bønner for Levi Sønners Ofringer, Eders Orakler paa hellige Steder, hvor I modtage Aabenbaringer, Eders Love og Vedtægter for Aabenbarings Begyndelse og Zions Grundvold, og for alle dens Embedsmænds Herlighed, Ære og Begavelse, ere beskikkede ved mit hellige Huses Ordinantser, hvilket Hus mit Folk er altid befalet at bygge til mit hellige Navn."

Vi kunne saaledes forvente, at dette Punkt, Tempelbygning, vil blive en af de vigtigste Dele i denne Uddeling; og naar vi sammenføje Profetien, at Zions Land skal blive bebygget med Templer, med Profeten Josephs Udsagn, at det hele Land, Nord- og Sydamerika, er Zion, kunne vi gjøre os en Ide om dens Storhed.

Det vilde være en stor Fejltagelse at tænke, at vi ikke have nydt nogen Velsignelse fra de Templer, der bleve opførte i Ohio og Illinois. Den Kraft, som Herrens Tjenere bleve iførte i hine hellige Steder, har vist sig siden igjennem hele deres Liv. Alle de første Medlemmer af Præsidentskabets og de Tolvs Kvorum, og Mange, som siden den Tid ere blevne kaldte til at indtage Pladser i disse Kvorumer, modtoge deres Tvætninger og Salvelser i det lille Tempel i Kirtland, Ohio, og have formedelst disse Begavelsers Kraft baaret Rigets Nøgler til nærværende Tid, og vi ere Alle Vidner til de store Velsignelser, der have fulgt deres Administrationer. Evangeliet er blevet prædiket til næsten enhver Nation og Folk paa Jorden. Tusinder ere blevne indsamlede til de Helliges Indsamlingssted, hvor god Lejlighed er givet dem til at lære om Livets Veje, og Ordinantser nødvendige for Guds Riges Opbyggelse ere blevne udførte under Aandens Vejledning i Herrens hellige Templer.

I Beretningen om de store Tilkjendegivelser af Guds Kraft ved Indvielsesceremonierne af Nauvoo Tempel og alle de paafølgende Tildragelser i Kirken, ere Punkter nær forbundne med vor Stilling i denne Tid, som ere værdige vor alvorligste Eftertanke. Man skulde tænke, at Vidnerne til en saadan Tilkjendegivelse af Kraft og Herlighed aldrig vilde vende sig bort fra Sandheden og de Vidnesbyrd, de havde annammet. Vi høre ofte dem, som ere uerfarne i Kirken, sige, at

de ikke kunne forstaa, hvorledes det kan være muligt, at Mænd kunne forlade Kirken, efter at de have modtaget Besøg af Engle, eller andre tydelige Beviser paa, at dette er i Sandhed den levende Guds Værk; men for at overbevise Saadanne om deres fejlagtige Anskuelser, behøve vi blot at henvise til den forbigangne Tid. De tre Vidner til Mormons Bog, og især Oliver Cowdery, havde nogle af de mest vidunderlige Beviser paa guddommelig Magt nogensinde givet til Mænd i Kjødet, og Sidney Rigdon samtalede med hedengangne Profeter og med Frelseren selv i sit himmelske Syn. Men viser deres følgende Levnet og Historie os, at vi ere sikre fra Djævelens List, fordi Herren giver os stort Lys? Nej, det Modsatte er Tilfældet og stadfæster Sandheden af det guddommelige Udsagn: „Hvem Meget er betroet, af ham skal man kræve Mere."

Baade før og ved Indvielsen af Kirtland Tempel sagde Profeten Joseph til de Hellige, at de maatte vente at blive fristede og prøvede i Forhold til det Lys, der var dem anbetroet, og Tiden viste Sandheden af den inspirerede Advarsel. Den mest bitre Tidsperiode af Frafald paafulgte, og den mest hævngjerrige Aand viste sig i falske Brødre, som Kirken endnu har set. Paa faa Aar, Halvparten af de Tolvs Kvorum og begge Josephs Raadgivere, tilligemed Snese af Andre, bleve Kirkens værste Fjender, og andre mere trofaste Mænd bleve indsatte i deres Pladser.

Mange af Nephiterne tænkte uden Tvivl, at naar Tegnet forudsagt af Lamaniten Samuel skete paa den Maade og paa den Tid forudsagt, at Folket som et Hele vilde adlyde Evangeliet og alle dets Forskrifter. Men vi finde, at fra den Tid Tegnet blev givet paa Himmelen, og Profeterne vare iblandt dem og helbredte de Syge, oprejste de Døde og gjorde andre mægtige Gjerninger i Frelserens Navn, som paa den Tid var iblandt Jøderne, fuldførende sin Mission til dem, tiltog de Onde i Vantro indtil hans Død, til de vare modne i Synd, og en retfærdig Guds Hævn bortfejede dem af Jorden.

Det er i denne som i alle andre Evangeliets Uddelinger. Medens Herrens Krafts Tilkjendegivelser og Aandens mirakuløse Gaver ere en Trøst og Glæde til de Rene af Hjærtet og opmuntre de Retfærdige til at vedblive med deres gode Gjerninger, er der en forholdsvis Tiltagen af Mørkets Gjerninger, som ville drage de Onde længere bort fra Gud, indtil de ere modne for Ødelæggelse og ere lig „Vredens Kar dannede til Fordærvelse."

Herrens Tjeneres Lærdomme paa nærværende Tid sige os tydelig, at han fordrer, at vi mere nøjagtig skulle efterleve hans Bud og Love, og Ingen kan misforstaa deres Advarsler om Følgerne af Overtrædelse. I Unge i Israel, hold Eder rene og bevar en saadan Karakter, at I kunne indgaa i Herrens Hus med rene Hænder, og efter at I have modtaget hellige Ordinantser og Præstedømmets løsende og bindende Magt, lad Eders Vandel være fremad og opad; thi alene ved saadan Vandel kunne vi erholde de Velsignelser, som ere os forjættede. Men om vi bryde de hellige Pagter, vi have sluttet med Herren, vil den Hellig-Aand forlade os, og Intet værre kan hændes en Mand eller Kvinde end at være overladt til Mørkets Magter, efter at de en Gang have været i Besiddelse af Aandens Lys.

Juvenile Instructor.

Tro og Gjerninger.

„Hvad gavner det mine Brødre, om Nogen siger han haver Troen, men haver ikke Gjerninger, mon den Tro kan frelse ham?"

„Men vil du vide, o du forfængelige Menneske, at Troen uden Gjerninger er død!"

„Se I nu, at et Menneske retfærdiggjøres ved Gjerninger, og ikke ved Troen alene, thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saa er og Troen død uden Gjerninger." Jak. 2. K.

Naar vi ved Sandhedens Aand læse disse Ord af Apostelen Jakob, have vi Aarsag til Sorg og Forbauselse over den Vildfarelse, som hersker iblandt Nutidens Sekter og religiøse Partier. Det er sørgeligt at betragte den store Hob vandrende paa den brede Vej, i Tillid til de falske Fortolkninger af de hellige Skrifter, nemlig at Mennesket frelses af Naade ved Troen alene, uden selv at gjøre nogensomhelst Ting, som staar i Forbindelse dermed. Ja nogle af Religionsforkyndere gaa endog til den Yderlighed, at de advare deres Tilhængere imod selv at forsøge paa at udrette Noget, thi de ere derved udsatte for at tabe Naaden. I disse urimelige Paastande henvise de i Almindelighed til Apostelen Pauli Breve til de forskjellige Menigheder, som han havde oprettet iblandt Hedningerne.

I disse Breve, som for en stor Del havde til Hensigt at modvirke den Vildfarelse, at Hedningerne, som annammede Evangeliet, burde omskæres for at blive delagtige i Forjættelsen, findes mange Udtalelser, som tilsyneladende bekræfte Sekterernes Paastande, men Petrus, idet han omtaler disse Skrivelser, siger, „at Noget deraf er svart at forstaa, hvilket de Ukyndige og Ubefæstede forvende, ligesom og de øvrige Skrifter, til deres egen Fordærvelse" og advarer imod, at lade sig „henrive af de Ryggesløses Vildfarelser".

Iblandt de mange falske Beskyldninger, som den kristne Verden fremfører mod de Sidste-Dages Hellige, er ogsaa den, at de mene at blive retfærdiggjorte ved Gjerninger og udvortes Handlinger alene. At denne Fremstilling er falsk, kan Enhver selv overbevise sig om, ved at henvende sig til hvilketsomhelst Medlem af bemeldte Samfund, eller til deres Læres Forkyndere, ligesom ogsaa Gjennemlæsning af deres Bøger og Skrifter vil bevidne det Samme.

Der findes næppe et Kirkesamfund paa Jorden, som bedre forstaar Forsoningsværket, end de Sidste-Dages Hellige. Det, at Jesu Blod blev udgydt paa Korset, for at forsone Mennesket med Gud; at ved den Retfærdiges Død blev den brudte Lov fuldkommet; at ved Kristi Opstandelse blev Dødens Fyrste overvunden, er Grundlaget for de Helliges Tro og Haab; men at Troen paa disse Ting, uden at leve et retskaffent Liv i Lydighed til Kristi Befalinger, kunne frelse dem, dette er langt fra deres Begreber om Evangeliet.

Hvem tør forlade sig paa et saadant Haab, efter at have gjennemlæst den hellige Skrift, og fundet saadanne tydelige, utvetydige og bestemte Udtalelser af Frelserens egen Mund, som: „Vil du indgaa til Livet, da hold Budene." Math. 19, 17. „Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte og din Næste som dig selv." Mark. 12, 30, 31. „Ikke Enhver, som siger Herre, Herre, skal indgaa i Himmerigets Rige, men

den, som gjør min Faders Villie." Math. 7, 21. „Hvi kalde I mig Herre, Herre, og gjøre ikke hvad jeg siger." Luk. 6, 46. „Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger." Joh. 14, 15. „Den som holder mine Befalinger, han er den som mig elsker." Joh. 14, 21. „I ere mine Venner, dersom I gjøre, hvad jeg befaler Eder." Joh. 15, 14. Efterat Frelseren havde givet sine Disciple den Befaling, at gaa ud og lære alle Folk, og døbe dem, som troede, siger han: „Og lærer dem at holde Alt det, jeg har befalet Eder." Math. 28, 19, 20, og de sidste Ord vi have fra ham i Bibelen lød til Johannes paa Øen Patmos saaledes: „Se jeg kommer snart, og min Løn er med mig til at betale hver som hans Gjerning monne være." Aab. 22, 12.

Igjennem hele Frelserens og hans Apostlers Lære, søgte de at indprænte Menneskene Nødvendigheden af at omvende sig fra Synd, og leve et dydigt, retskaffent og helligt Liv, og Alle vare de enige i at udlove Frelse og Velsignelser til dem, som adlød deres Ord, medens de udtalte Straf og Forbandelser over Alle, som vedbleve at leve i deres Synder. Selv Paulus, som de ubetingede Naadesprædikanter henviste saa meget til, udtaler sig i følgende stærke Sprog: „Skulle vi blive ved i Synden, at Naaden maa blive des overflødigere? Det være langtfra! Nej, vi stadfæste Loven." Rom. 3, 31. „Derfor lader os aflægge Mørkets Gjerninger og iføre os Lysets Vaaben." Rom. 13, 12. „Thi os bør alle at aabenbares for Kristi Domstol, at hver kan faa efter det, som sket er ved Legemet efter det, som han haver gjort enten Godt eller Ondt." 2. Kor. 5, 10.

Det Spørgsmaal vil maaske blive gjort: Hvad mener da Paulus i Brevet til de Galater 2, 16, hvor han saa bestemt erklærer, at intet Kjød skal blive retfærdiggjort ved Lovens Gjerninger? Hvis vi gjennemlæse hele Galaterbrevet, ville vi let kunne forstaa, at hvad Apostelen nævner „Lovens Gjerninger", var hverken mer eller mindre end Omskjærelsen, som de jødiske Kristne i Jerusalem søgte at paatvinge deres hedenske Brødre, hvilket i Særdeleshed bevises af det 5te Kap. 2—7., men at Paulus havde den Ide, som Nutidens Frinaadesforkyndere tillægge ham, at det ej var nødvendigt „at vandre i et nyt og helligt Levnet", vil let forstaas, naar han i det samme Kapitel fortsætter saaledes: „I ere kaldte til Frihed, Brødre, kun misbruger ikke Friheden til en Anledning for Kjødet, men værer i Kjærlighed hverandres Tjenere, thi Kjødets Gjerninger ere aabenbare, saasom: Hoer, Skjørlevnet, Urenhed, Uterlighed, Afgudsdyrkelse, Troldom, Fjendskaber, Kiv, Nid, Vrede, Trætte Tvedragt, Partier, Avind, Mord, Drukkenskab, Fraadseri og deslige, om hvilke jeg forud siger Eder, ligesom jeg og før haver sagt, at de som gjøre saadant, skulle ikke arve Guds Rige."

Evangeliet, saaledes som det lærtes af Frelseren og hans Apostler, og saaledes som det ved Engle-Sendebud er gjengivet til denne Slægt, i hvilken vi leve, ved Profeten Joseph Smith, er simpelt og tydeligt. Det er ligesaa forskjelligt fra Nutidens sværmeriske Naadestheorier, som det var i Modsætning til de Skriftkloges og Farisæernes aandløse og tomme Kjævlerier om udvortes Ceremonier og Vedtægter paa hin Tid. Evangeliet lærer os, at Troen paa Jesum Kristum og ham korsfæstet, virker Retfærdiggjørelse hos alle, som adlyde de Betingelser, hvilke Jesus udsendte Apostlerne „at lære alle Folk", og disse bleve

tydeligt givne i Jerusalem paa Pintsefesten ved Petri klare og bestemte Ord: „Omvender Eder, og hver af Eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig Aands Gave." Ap. Gj. 2det Kap.

Bornholm i December 1885.

J. C. Nielsen.

Korstoget i Utah,

behandlet af en Engelskmand.

Det Følgende, som er taget af London Standard af den 28de November d. A., viser, at Udgiverne af denne intelligente og indflydelsesrige Journal ere frisindede og rettænkende Mænd. Præsidentskabets sidste Epistel, og den undertrykkende og hadefulde Fremgangsmaade, som bliver anvendt mod de Sidste-Dages Hellige, bliver omhandlet paa en saa fordomsfri Maade, som sjældent findes i offentlige Journaler i selve Amerikas frie Land.

„De Forenede Staters Dommer i Utah-Territorium fælder dagligen Domme, lydende paa Bøder og Fængselsstraf, over Mænd, der overtræde den Lov, bekjendt under Navnet af Edmundsloven, hvilken blev udstedt specielt for Polygamiets Udryddelse. Det første Præsidentskab — John Taylor og George Q. Cannon — har skrevet en lang, og, det maa tilstaas, en grundig affattet Epistel til Mormonfolket, hvori de protestere imod den Forfølgelse, for hvilken Kirken er udsat. Det er umuligt at læse dette Dokument uden at se, at Mormonerne have, hvad Argumenterne angaar, meget den bedste Side.

De Forenede Staters Love sige i Virkelighed: I maa leve med lige saa mange Kvinder, som I ønske, blot I ikke kalde dem Hustruer, og et ikke ringe Antal af de Forenede Staters Borgere leve saaledes. Det fordres derfor af Mormonerne, ikke at forlade deres Hustruer, men simpelthen ophøre med at kalde dem saaledes; at bringe Skam og Vanære over de Kvinder, som have levet et efter deres Religion ærbart og dydigt Liv som Hustruer; at ophæve denne Forbindelse, men alligevel vedblive at staa i de samme Forhold til dem. Og dette fordres i Dydens og Moralitetens Navn! Uden at have nogen Forkjærlighed for Polygami nødes vi til at tilstaa, at Mormonpræsidenterne have fremsat deres Sag i et godt Lys. Mormonerne gik ud i Ørkenen, et Tusinde Mile fra Civilisationens Grænser, for at leve deres Religion uforstyrret og i Fred. Folket af de Forenede Stater ere gaaede til dem, og endskjønt de Sidstnævte have Ret til at sige, at ikke flere polygamiske Ægteskaber skulle finde Sted, ere de ikke retfærdiggjorte i at forlange, at Mormonerne skulle forlade de Kvinder, der for mange Aar have været deres trofaste Hustruer og som ere deres Børns Mødre, eller hvad der er endnu værre, at vedblive at leve med dem og til samme Tid tilstaa, at de ikke ere deres Hustruer."

Solnedgang ved Saltsoen.

Naar Solen sig sænker i Purpur og gjemmer
Sit Guld bagom Bjærgenes evige Rand,
Og Vinden er stille, og Voverne drømme
Og kysse til Afsked den stenede Strand
I rødlige Skjær, naar Solen sig dølger
Og spejler sin Glans i de bævende Bølger
Og tænder Najaden i luende Brand.

Da bølgende Lysglimt, om Bjærge og Dale,
Fremvise en Tavle uendelig skjøn,
En glimrende Prydning i vestlige Sale,
De flette Guirlander om blaanende Øer,
Hvis højeste Klipper af Solen forgyldes,
Af Skygger og Aftenens Dæmring indhylles,
Og breder sit Tæppe paa slumrende Sø.

De blegnende Farver end bølge og blandes
I tusinde Skifter ved Himmelens Bryn.
Og Dagen ta'r Afsked, og Salighed aandes,
Og Fred der neddaler fra mørknende Sky.
Hvor fryder min Sjæl denne levende Farve,
Naar henrykt jeg stuer fra højeste Bjærg
Den herlige Tavle. O himmelske Syn!

De flygtende Dage og kommende Nætter
Harmonisk forene de Himmel og Jord,
I Afskedens Stund over bølgende Sletter,
Og Purpur og Guld ses fra glitrende Fjord.
En Hilsen til Sjælen fra Hjemlandet høje,
Som straalende vækker dens takfulde Øje,
Lig blændende Nordvind fra iskolde Nord.

Den svale og mørknende Nat nu fremtrænger
Og venligt indbyder den Trætte til Ro,
Naar Himmelens Porte i Vesten den stænger,
Den Vandrende søger sit fredfulde Bo.
Og Maanen fremtræder i sølvklædte Sky,
Den breder sit Skin over Slette og By,
Og Sjælen sig styrker i Bøn og i Tro.

(Fra det Svenske.)

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.